

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. év október hó 4. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az emberölés büntettének kísérlete miatt vádlott ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2015. év október hó 14. napján kelt 20.B.61/2015/12. számú ítéletét **megváltoztatja.**

A vádlottal szemben kiszabott büntetés szabadságvesztés, amelynek végrehajtási fokozata börtön.

A vádlott - a szabadságvesztés végrehajtása esetén - legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon feltételes szabadságra bocsátható.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 15.880,- (tizenötezer-nyolcszáznyolcvan) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Budapest Környéki Törvényszék 2015. október 14. napján kelt 20.B.61/2015/12. számú ítéletével a vádlott bűnösségét emberölés büntettének kísérletében (Btk. 160. § (1) bekezdés) állapította meg, ezért őt 2 év börtönre ítélte. A büntetés végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetését követően az ügyész a jogorvoslati nyilatkozat megtételére 3 napi határidőt tartott fenn; e határidőn belül a vádlott terhére, a büntetés súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést.

Az ítéletet - annak kihirdetésekor - a vádlott és védője tudomásul vette.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.1332/2015/1. számú átiratában a súlyosításra irányuló fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával

folytatta le a bizonyítási eljárást, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a megállapított tényállásból helytállóan következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekmény jogi minősítése is törvényes. Az ügyészi álláspont szerint a büntetés kiszabása körében további súlyosító körülmény a közeli hozzátartozó sérelmére történő elkövetés, egyebekben a törvényszék a bűnösségi körülményeket kellően feltárta, azonban nem megfelelő súllyal értékelte. Eltúlzott jelentőséget tulajdonított az enyhítő körülményeknek, ugyanakkor nem vette kellőképpen figyelembe, hogy a vádlott a legsúlyosabb bűncselekmények egyikét követte el a hozzátartozója sérelmére és a maga részéről mindent megtett azért, hogy akár a halálos következmény bekövetkezzen, ezért az enyhítő szakasz alkalmazásával megállapított büntetés mértéke eltúlzottan enyhe. Erre figyelemmel a büntetés céljainak eléréséhez a vádlottal szemben a törvényi minimumot meghaladó szabadságvesztés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása indokolt. Az ügyészség észrevételezte azt is, hogy az elsőfokú bíróságnak a Btk. 35. § (1) bekezdése alapján szabadságvesztést kellett volna kiszabnia, amelynek a végrehajtási fokozata börtön, továbbá a feltételes szabadságra bocsátás lehetséges legkorábbi időpontját is meg kellett volna határozni az ügydöntő határozatban.

A fentiek alapján a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét változtassa meg, a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát emelje fel, végrehajtásának felfüggesztését mellőzze, a Btk. 35. § (1) bekezdése alapján a büntetést úgy állapítsa meg, hogy a vádlott büntetése szabadságvesztés, amelynek végrehajtási fokozata börtön, a feltételes szabadságra bocsátás lehetséges legkorábbi időpontját tüntesse fel és a vádlottat közügyektől eltiltásra is ítélje.

A vádlott védője a nyilvános ülésen előadott perbeszédében indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét hagyja helyben. Kitért arra, hogy álláspontja szerint az ügyészi fellebbezés megalapozatlan, nem tartalmaz olyan tényt, amelyet a másodfokú bíróság figyelembe vehetne. A törvényszék mérlegelési körbe vont minden körülményt, a tevékeny megbánást és a következmények elhárítását értékelte a vádlott javára, elérte a célját a büntetés.

A vádlott az utolsó szó jogán nem kívánt semmit előadni.

A büntetés súlyosítására irányuló ügyészi fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást az ügyészi fellebbezés folytán a Be. 348. § (1) bekezdése alapján bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy a Budapest Környéki Törvényszék túlnyomórészt a perrendi szabályok megtartásával folytatta le a bizonyítási eljárást, azonban eljárási szabályt sértett, amikor a 2015. október hó 14. napján megtartott tárgyalást a vádlott távollétében kezdte meg. A tárgyalási jegyzőkönyvből kitűnik (12-es alszámú jegyzőkönyv 1.

oldal), hogy a tanács elnöke megállapította: a vádlott szabályszerű idézés ellenére a tárgyaláson nem jelent meg. Ezt követően az elsőfokú bíróság tanácsának elnöke, a

Be. 281. § (2) bekezdésében meghatározott eljárási lehetőséggel nem élt, azaz nem intézkedett a szabályszerű idézés ellenére meg nem jelent vádlott azonnali elővezetése iránt. Ennek hiányában a Be. 281. § (5) bekezdése alapján a szabályszerű idézés ellenére meg nem jelent, szabadlábon lévő

vádlott távollétében a Be. 240. § (3) bekezdésében írt főszabálytól eltérni nem lehetett volna, azaz a vádlott nélkül a tárgyalás nem volt megkezdhető.

A fentiek ellenére a törvényszék a tárgyalást a vádlott távollétében megkezdte, az ügyészt a vádirat ismertetésére hívta fel, erre a vádlott távollétében került sor. A hivatkozott tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldala alapján azonban megállapítható, hogy a vádlott késve, a vádirat ismertetését követően a tárgyaláson megjelent.

Ekkor az elsőfokú bíróság a vádlott kihallgatásával folytatta a tárgyalást, ettől kezdve a vádlott végig részt vett a tárgyaláson. A vádlott ugyan a vád ismertetésekor a tárgyaláson nem volt jelen, azonban a vádiratot - a vétív tanúsága szerint - személyesen vette át 2015. augusztus hó 03. napján, az abban foglaltakat megismerhette. A bizonyítási eljárás érdemi szakaszában pedig mindvégig jelen volt. Ez utóbbi körülményekre figyelemmel az ítéletábra a fenti eljárási szabálysértést nem értékelte a Be. 373. § (1) bekezdés II. pont d) pontjában írt abszolút eljárási szabálysértésként, hanem a Be. 375. § (1) bekezdésében írt relatív eljárási szabályszegésnek minősítette. Figyelemmel arra, hogy a törvényszék a vádlott részére törvényesen kézbesítette a vádiratot és a bizonyítási eljárás érdemi részében a vádlott mindvégig részt vett, ezért a törvényszék által vétett relatív perjogi szabályszegés nem volt lényeges hatással az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, illetőleg a büntetés kiszabására, így nem vonta maga után az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását. A fentiekben túlmenően az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le a bizonyítási eljárást.

A Budapest Környéki Törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének teljességgel eleget tett. A beszerzett bizonyítékokat logikusan értékelte, mérlegelte. Törvényesen járt el, amikor a tanú nyomozás során tett tanúvallomását bizonyítékként nem értékelte, mivel a sértett tanú a tárgyaláson a Be. 82. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel törvényesen élt a mentességi jogával, ezért a Be. 296. § (3) bekezdése alapján a korábban tett vallomása nem volt ismertetendő, bizonyítékként sem volt értékelhető.

Helyesen járt el a törvényszék, amikor az ítéleti tényállást a vádlott beismerő vallomására, illetve az ezt alátámasztó igazságügyi orvosszakértői szakvéleményekre, valamint az egyéb okirati bizonyítékokra alapította. A törvényszék a bizonyítékok számbavétele és értékelése során törvényesen utalt az okirati bizonyítékként felhasznált hangfelvételtől készített jegyzőkönyvre. Ez utóbbi okirati bizonyíték mindenben megerősítette a vádlott beismerő vallomását.

A nyomozati irat 135. oldalán található leirat szerint ugyanis a vádlott 2014. május hó 9. napján 20 óra 56 perckor telefonált a mentőszolgálatnak és azt állította, hogy bal lapockán szúrta az élettársát. Ezen vádlotti állítást, a később lefolytatott igazságügyi orvosszakértői bizonyítás mindenben megerősítette.

A Fővárosi Ítéletábra álláspontja szerint, az elsőfokú bíróság által helyes mérlegelés útján megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott, az az alábbi kiegészítéssel irányadó volt a felülbírálat során.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által rögzített tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján az iratok tartalmára figyelemmel az alábbi ténymegállapítással egészíti ki.

- a sértett a vádlottnak a vádbeli cselekményt követően megbocsátott, az élettársi közösségük jelenleg is fennáll.

A fenti kiegészítéssel teljes körűen megalapozottá vált ítéleti tényállás a másodfokú eljárásban - a Be. 351. § (1) és a Be. 352. § (2) bekezdésére figyelemmel - irányadó volt.

A Budapest Környéki Törvényszék okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére.

Az elsőfokú bíróság törvényesen minősítette a vádlott magatartását a Btk. 160.§ (1) bekezdésébe ütköző és a szerint minősülő emberölés büntette kísérletének.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság jogi indokolásával - a bűnösség formájára vont jogkövetkeztetés korrekciója mellett - az alábbiak szerint értett egyet.

A törvényszék a vádlott terhére rótt kísérleti szakban rekedt bűncselekmény elkövetése tekintetében a Btk. 7. § I. fordulata szerinti egyenes szándékot állapított meg. Egyenes szándék esetén az elkövető a cselekményének következményeit előre látja és e következményeket kívánja is.

Ezzel szemben jelen esetben a vádlott az irányadó tényállás szerint egy esetben a bal lapocka környékén az élet kioltására alkalmas késsel szúrta meg az élettársát. A vádlottat semmilyen külső körülmény nem akadályozta meg abban, hogy az ölésre irányuló elkövetési magatartását tovább folytassa, akár több késszúrással az élet elleni támadást be is fejezze. Ennek ellenére a vádlott a késsel történő szúrást követően a további elkövetési magatartással felhagyott, nyomókötetést készített a sértett számára, értesítette a rendőrséget és a mentőket is.

Mindezen körülmények alapján arra lehet következtetést vonni, hogy a vádlott a cselekményének élet kioltására alkalmas következményeit előre látta, azonban e következményeket nem kívánta, csupán közömbös volt irántuk. Szemben tehát az elsőfokú bíróság jogi álláspontjával, a vádlott az elkövetési magatartást nem egyenes, hanem eshetőlegesen szándékkal valósította meg (Btk. 7.§ II. fordulat).

Az anyagi jogi szabályok megtartásával érvelt az elsőfokú bíróság a Btk. 10. § (4) bekezdés b) pontjában írt önkéntes eredmény elhárítás elvetése mellett.

Helyesen utalt arra, hogy a vádlott elkövetés utáni magatartása azért nem értékelhető az önkéntes visszalépés fenti eseteként, mert a halálos eredmény nem e vádlotti magatartás eredményeképpen maradt el.

Az ítéletábra ehhez csupán azt kívánja hozzátenni, hogy az ítéleti tényállás alapjául szolgáló, a nyomozati irat 251. oldalán található igazságügyi orvosszakértői vélemény szerint a vádlotti szúrást a lapockacsont felfogta, ezért, és nem a vádlotti mentőhívás miatt maradt el az életveszélyes illetve a halálos eredmény bekövetkezése. Ebből pedig az a következtetés vonható le, hogy nem a vádlott utólagos magatartása hátráltatta el a halálos eredmény bekövetkezését, ez - a szerencsés véletlennek köszönhetően - a vádlotti cselekvőség nélkül is elmaradt volna.

Mindezekre figyelemmel az a vádlotti magatartás, amely az általa okozott sérelem elhárítását célozta, önkéntes eredmény elhárításként nem volt figyelembe vehető, azonban a büntetés kiszabását a vádlott javára befolyásolta.

A Budapest Környéki Törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó súlyosító és enyhítő körülményeket javarészt helyesen sorolta fel és azokat súlyuknak megfelelően értékelte. Az elsőfokú bíróság ugyanakkor elmulasztotta súlyosító tényezőként értékelni a hozzátartozó sérelmére való elkövetést, ezzel szemben további enyhítő körülmény az élet elleni bűncselekmény kísérletének

esetleges szándékkal való megvalósítása. A vádlott által megvalósított bűncselekmény kísérleti szakban maradt, ez enyhítő körülmény ugyan, de ennek nyomatékát csökkenti, hogy a kísérlet ún. teljes (befejezett) kísérletnek minősül, azaz a vádlott a maga részéről az elkövetési eljárást teljes egészében kifejtette az eredmény bekövetkezése érdekében, annak elmaradása a szerencsés véletlennek tudható be.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla nem értett egyet az ügyész súlyosításra irányuló fellebbezésében foglaltakkal, az ítéltábla álláspontja szerint is a Btk. 79. §-ában meghatározott büntetési célok a Btk. 85. § (1) és (2) bekezdésében írt szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztésével elérhetőek.

A törvényszék által kiszabott büntetés megfelel az anyagi jogi rendelkezéseknek, azt csupán az alábbiak szerint kellett pontosítani.

A Btk. 35. § (1) bekezdése értelmében, ha a bíróság szabadságvesztést szab ki, annak végrehajtását fogházban, börtönben vagy fegyházban rendeli végrehajtani. E rendelkezés alapján, a vádlottal szemben szabadságvesztést kellett kiszabni, amelynek végrehajtási fokozata a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja alapján börtön.

A Btk. 38. § (1) bekezdése, továbbá a Be. 258. § (2) bekezdés e) pontja előírja a bíróság számára, hogy az ítéletben állapítsa meg a feltételes szabadságra bocsátás lehetséges legkorábbi időpontját. E perjogi és anyagi jogi kötelezettségének a törvényszék nem tett eleget, ezért ezt a másodfokú bíróság - a szabadságvesztés végrehajtása esetére - pótolta.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét részben megváltoztatta, míg egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezés a Be. 381. § (1) bekezdésén alapul.

, 2016. év október hó 4. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

Dr. Ujvári Ákos sk.
előadó bíró

Dr. Révész Tamásné sk.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 20.B.61/2015/12. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.22/2016/6. számú ítéletében írt változtatásokkal 2016. év október hó 4. napján a vádlottal szemben jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajtható.

Budapest, 2016. év október hó 4. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Bradáné Bódi Ilona
tisztviselő